

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ (1)

و وقتی که آسمان بشگافت. (1)

وَ إِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ (2)

و وقتی که ستاره گان از هم بریخت و پراکنده شد. (2)

وَ إِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ (3)

و وقتی که بحر ها (به نهایت شدت روان کرده شد و) لبریز شد. (3)

وَ إِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ (4)

و وقتی که قبر ها شگافته شد. (4)

عَلِمْتُ نَفْسٌ مَّا قَدَّمْتُ وَ أَخَّرْتُ (5)

دانست نفسی آنچه پیش فرستاد و آنچه باز پس گذاشت. (5)

يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ (6)

ای انسان چه چیز فریب داد ترا به پروردگار بزرگوار تو؟ (6)

الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّاكَ فَعَدَلَكَ (7)

آن که بیافرید ترا پس درست اندام کرد ترا پس معتدل قامت کرد ترا. (7)

فِي ~ أَيِّ صُورَةٍ مَّا شَاءَ رَكَّبَكَ (8)

در هر صورتی که خواست ترکیب کرد ترا. (8)

كَلَّا بَلْ تُكْذِبُونَ بِالَّذِينَ (9)

نه، هرگز، بلکه به دروغ نسبت می کنید جزای اعمال را. (9)

وَ إِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ (10)

و هر آئینه بر شما البته (گماشته شده) نگهبانان اند. (10)

كِرَامًا كَاتِبِينَ (11)

گرامیقدر نویسندگان. (11)

يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ (12)

میدانند آنچه می کنید. (12)

إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ (13)

هر آئینه نیکو کاران البته در نعمت باشند. (13)

وَ إِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ (14)

و هر آئینه گناهکاران البته در دوزخ باشند. (14)

يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ الدِّينِ (15)

در آیند به دوزخ روز جزای اعمال. (15)

وَ مَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ (16)

و نباشند ایشان از آنجا غائب شده گان. (16)

وَ مَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ (17)

و چه دانستی تو که چیست روز جزا؟ (17)

ثُمَّ مَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ (18)

باز چه دانستی تو که چیست روز جزا؟ (18)

يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا ۚ وَ الْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ (19)

روزی که هیچ فائده رساننده نمی تواند نفسی برای نفسی چیزی. و فرمان آن روز برای خدا

است. (19)

